

[Klim Behnke]

et landsplandirektiv til, hvis man har den totalitære tankegang, at det, der er besluttet herinde, med djævelens vold og magt skal gennemføres. Den totalitære tankegang har vi ikke, og derfor glæder vi os, hver gang en kommune eller en beboer i et område afviser at opstille en vindmølle, for det er dem, der skal leve med at have vindmøllen uden for deres vindue og ikke et eller andet tilfældigt sammenskrabet politisk flertal i Folketinget.

Når SF nu vil flytte yderligere kompetence til og lægge et yderligere pres på kommuner og amtskommuner, er det simpelt hen, fordi SF ikke tør stå ved at sige, at vi skal have vindmøllerne op. SF burde jo støtte synspunktet om landsplandirektivet og så selv tage ansvaret og øretæverne ved den rene melding i stedet for at skubbe det over på kommuner og amtskommuner, så det er de lokale politikere, der kan få skældud af lokalbefolkningen, når man mere eller mindre ved tvang opstiller disse vindmøller. SF burde være mere ærligt og vedstå sig de synspunkter, de har på vindmøllerne.

Når vi gennemgår de forskellige punkter, har vi ikke ret meget positivt at sige om SF's forslag. Vi mener, at hvis man endelig fra Folketingets side skulle stimulere til opsætning af flere vindmøller, ville den bedste måde at gøre det på være at fjerne noget af al den regulering, der er. Mange af de dér selvgroede andelsprojekter osv. oplever jo, at der kan gå årevis, fra de har siddet i forsamlingshuset over en kop øl og er blevet enige om, at de vil have en vindmølle, og så til, at de kan få lov til at stille den op, for hele den offentlige papirmølle skal i gang.

Vi vil gerne støtte SF i, at det skal vi altså have afbureaukratiseret, sådan at man meget nemmere og meget hurtigere kan få opstillet vindmøller, men det skal så vel at mærke være vindmøller uden nogen former for hverken skatteyder- eller elværkssubsidier, for ellers er det ud fra en costbenefitbetragtning også rent samfundsøkonomisk en fejlinvestering.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Jeg vil gøre det kort ved at henvise til den tale, som energiministeren har holdt, og for så vidt også den tale, som den socialdemokratiske ordfører har holdt; de dækker begge på fortrinlig vis regeringspartiernes holdning både til vindkraftens udvikling og til det initiativ, som hr. Riishøj har taget.

Så vi går til udvalgsarbejdet med det formål, at vi i fællesskab skal finde nogle initiativer, der kan tages for at gøre den nuværende utilstrækkelige fremdrift i vindkraftens udbredelse i Danmark mere aktiv.

Ole M. Nielsen (KRF):

Kristeligt Folkeparti deltager i SF's bekymring over den svage vindkraftudbygning i 1993, og det er da også en medvirkende årsag til, at regeringen har taget de initiativer, som ministeren har redegjort for.

Det er interessant at se, at SF i den grad appellerer til private investeringer ved hjælp af markedsøkonomiske kræfter, og det er da interessant, at det så skal ske for offentlige midler, men det er jo ikke noget nyt i energisektoren, som SF har fundet på; det er simpelt hen en nødvendighed for at fremme en miljømæssigt rigtig udvikling.

At hr. Kim Behnke overhovedet ikke forstår, at elværkerne skal give mere for strøm fra vindmøller end fra anden energi, er for så vidt ikke så underligt.

Vi ser positivt på den forbrugsgrænsehævning, der er foreslået, og på lempelsen af bopælskravene. Vi vil se nøje på de økonomiske aspekter i forslaget, og vi vil i det hele taget under udvalgsbehandlingen se positivt på de enkelte punkter.

Riishøj (SF):

Til Kristeligt Folkepartis ordfører vil jeg bare sige, at han såmænd ikke behøver at være bange for det med at bruge markedsmekanismen; den bruger vi gerne, når det tjener et fornuftigt formål.

Ellers vil jeg sige, at hverken Fremskridtspartiets eller De Konservatives holdning overrasker. Det, man må gøre sig klart politisk, er, om man finder den totale stilstand, der er i øjeblikket i vindmølleudbygningen, acceptabel eller ej. Vil man leve med den, eller vil man ikke?

Hvis man ikke kan leve med den og mener, at det er et brud på både indholdet i og forudsætningerne for også den officielle energipolitik, må man gribe til nogle drastiske midler, for at sige det lige ud. Nu har vi haft denne stagnation og nedgang i flere år, nemlig lige siden »Energi 2000« blev vedtaget, og man må træffe et valg. Skal man gribe fat, må man gribe fat